

KISS DÉNES

Az agy térségein át

*Az agy roppant térségein át
kinézek a hom-lukon keresztül
de elfedi a közeli világ
a titokzatos végtelenséget
eltakarják a hegyek és a fák
csak figyelek: rettentő nézet
néz vissza rám mindenestül
a hatalmas csillagvilág
fel nem foghatón mert torzan
s kancsalul mutatja magát
és e mutatványba az agy
mindensége is beleroppan*

*De azért csak nézzük egymást
Az agyi kis végtelenség
mint valami külön égbolt kibámul
s ahogy rejti a koponya
vele sok csillagos kis eszmét
figyeli egymást a két csoda
két világ rettentő végtelenjét
s vajon a nagyot is védi koponya
vagy csak csillagok távolsága
folytonos bajnalok és esték
feszülésében égnek lobognak
tüzei irtózatossá nagy napoknak?*

*Az agy homályos távolain át
a hom-lukon kifelé nézegetek:
milyen ott kívülről a nagyvilág
napok holdak csillagok milyenek?
Mert belül a végtelen agyban
a képzelet távolság és idő
valóságos akár maga az élet
de minden porcikája láthatatlan
és ott élek millió sejtben
tengernyi tökéletlen részlet
bár a sokaságát rejtem
a titkos és isteni egésznek*

Ott bent

Ott bent már csak a kemény gránit sötétje
és makacsul őrzi ősi gránitságát
Mint kristályosult éj mered az égre
Meglazítani atomjait sem lehet
De én tudom szorong benne világ előtti
rettentő és vakító világlás
az eltitkolt nagy világlelet
ott bujdokol az ősbetegség az őskor
a vas tömör kövekben nesztelen
és mi is ízeinkben bordjuk porszemeit
a világszétomlásnak – a szél is viszi
és az örökös mozgás mindent megnehezít
s arcunkba vágja sziszegő kárörömmel
miközben magunk leszünk a szél a vihar
Ott belül már csak az acél a gránit
az feszül míg fajunk kihal –
Csontunkban liszté lesz a mész
Ragyog az éjszakák csillagaival
malomkövek néma összeforgása
az örökös isteni összeesküvés
Nem tudom van bajom nincs bajom
Sejtől sejtig ugrál belül a fájdalom
mint amikor a gyerekek az utcán
kereszt alakú négyzetekbe kavicsot dobva
önfeledten játszanak de addig is
könnyörtelen perreg az idő homokja
Nincs és nem volt soha más ok más adat!

A múlt kék szárnycsapás

Összerombolva az arc
 Romok romok törött téglák
 De kinéz mögülik az ifjúság
 a moziban megszorított kéz
 az egymás melletti szoros ülés
 mögöttük mező fölöttük a fák
 a szem szép összeesküvés
 az arc hangtalan hirdetés
 meg nem írt levél minden vonás
 Ráncokon fecskék ülnek
 Drótokon némult dallamosodás
 istenirányba elemelkedés
 egyetlen kék szárnycsapás az ég
 galambok röpte csoportos
 néma porcelán rebbenés
 és mögötte ott távol
 a szülőföld is ide néz
 valami sosem volt hazából

Gy. Szabó Béla: A szárbegyri kápolna

KISS DÉNES (1936) költő, író, kritikus, nyelvészeti tanulmányok szerzője. A *Lyukasóra* című folyóirat szerkesztőbizottsági tagja. 2007-től a Magyar Írók Egyesületének elnöke.